

sker en Forandring i deres Livsforhold. Det er vel heller ingen Skadé til, at der netop gennem det frie Skøn er en Appel til de forskellige Personer, som kunne komme ind under Loven, om at de maa anstrenge sig saa meget som muligt for at tjene ikke alene til deres eget, men ogsaa til deres Børns Underhold. I den Henseende have vi allesammen en Pligt overfor Samfundet.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller) udtalte, at man, hvis det var muligt, burde skelne mellem uforskyldt og selvforskyldt Trang, og det forekommer mig, at dette er en meget tiltalende Tanke, en Tanke, der sikkert bør overvejes alvorligt i det kommende Udvalg. Men der vil temmelig sikkert vise sig store Vanskeligheder, naar vi skulle til at forme vore Tanker derom i Lovens Paragraffer. Det kan nemlig ikke nægtes — det have vi vist allesammen Indtrykket af —, at der er megen Ællebrødsbarmhertighed hos de kommunale Raad, naar Talen er om at give Understøttelse. I denne Henseende er jeg ogsaa glad ved en Udtalelse af den ærede sidste Taler (Sabroe), der gik ud paa, at vi netop overfor den Slags Personer, der selvforskyldt ere komne i Trang, ikke maatte være for blødsødne. Jeg tror, at det i Virkeligheden er noget, der bør slaas fast, at man overfor den Slags Personer ikke maa tage med bløde Hænder. Her i Loven have vi altsaa det frie Skøn, som jeg vender tilbage til. Det er nemlig aldeles givet, at naar en Mand eller Kvinde henvender sig til de kommunale Raad, der maaske faa med den Sag at gøre, vil der blive taget stærkt Hensyn til, om det er selvforskyldt eller uforskyldt, at den vedkommende er kommen i Trang. Det er klart, at de sidstnævnte ville møde den største Sympati.

Det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) kom stadig ind paa sin Yndlingstanke om, at man ogsaa her burde gaa over til Forsikring. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, fordi jeg tror, som jeg udførlig udtalte i mit første Foredrag, at man skal vogte sig for at faa alt for mange tvungne Forsikringer, idet det saa i høj Grad vil gaa ud over de frivillige, som have vundet en saa uhyre Tilslutning og ere gaaede saa langt ned i Befolkningen. Man skal vogte sig for her at komme med en Lov, hvor der altsaa benyttes tvungen Forsikring, og derved bidrage til, at de frivillige Forsikringer ikke blive saa meget brugte som hidtil. Af frivillige Forsikringer kende vi Sygeforsikring og Arbejdsløshedsforsikring. Naar der en Gang i Fremtiden bliver

Tale om at faa tvungen Folkeforsikring, forekommer dette mig ganske vist mere tiltalende, men jeg tror ikke paa tvungen Forsikring paa dette Omraade. Det vilde ogsaa føre til, at en Mængde Familier ikke saa sig i Stand til at udrede de Bidrag, som saaledes bleve paalagte dem.

En eneste skurrende Mislyd i det Kor af Stemmer, der har rejst sig om dette Lovforslag, er kommen fra det ærede Medlem fra Gudme (Ravn). Det ærede Medlem havde ikke ret megen Sympati for Forslaget, og det kendetegner jo det ærede Medlem, at han, især naar Talen er om sociale Spørgsmaal, har stor Forkærlighed for at indtage Særstandpunkter. Det ærede Medlem kom med en Udtalelse, der gik ud paa, at naar Regeringen havde fremsat dette Lovforslag, var det naturligvis, fordi man var dreven dertil af Socialdemokratiet. Det er en ganske mærkelig Udtalelse. Det ærede Medlem var Medlem af det Udvalg, der var nedsat om Sagen sidste Aar, og han maa dog sikkert erindre, at det netop fra vor Side blev stærkt udtalt, at det var en Sag, som man maatte se at faa fremmet i den allernærmeste Tid, at man maatte se at faa en Lov ved tagen saa hurtigt som muligt, men at de nødvendige Oplysninger maatte skaffes. Disse Oplysninger ere nu komne til Stede, og nu er efter min Mening Tiden kommen til at løse Spørgsmaalet. Man vil ogsaa se, at i den Beretning, Udvalget afgav, udtaltes det — og jeg har ikke set, at det ærede Medlem har protesteret —, at det var en Sag, der maatte løses i den allernærmeste Tid. Jeg kan ogsaa henvise til Udtalelser af vort Partis Formand ved Finanslovens første Behandling for et Aar siden, der netop gik ud paa, at i saa økonomisk vanskelige Tider som dem, vi nu leve under, var dette alligevel en Sag, der burde løses.

Det ærede Medlem drog en Sammenligning mellem de Udgifter, der vil blive Tale om fra det offentliges Side ved denne Sag, og de Skattelove, vi have faaet forelagt af Regeringen, og mente, at der ikke var ret god Harmoni mellem de to Ting. Jeg synes slet ikke, at disse to Ting i Virkeligheden komme hinanden ved. Jeg synes egentlig, det er godt, naar vi udskrive en Del Skatter, som vi jo skulle, for at faa Balance i Statsregnskabet, at vi saa samtidig mene os i Stand til at løse en social Reform af saa stor Betydning. I det hele forekommer det mig at være klart, naar man lægger Mærke til de Udtalelser, det ærede Medlem kom med i sit Foredrag i Gaar, at han bygger sine Betragtninger paa